

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Efter-Skrift

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 206. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1828_470_3-txt-shoot-idm842/facsimile.pdf (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

hensførrede. Jeg kan hørsken forhindre Hr. Thisted, eller Nogen i at antage Nedleggelsen, intet Mindre, af min stribende Kirk:Ven for et nyt Bevis paa, hvad Nedleggelsen af mit PresterEmbete i Stats-Kirken, efter Hr. Thisteds Dom, tilsvarelt skal have godtgjordt, at jeg syne Korset og flagter Herrens Banner; men fjornd det maa bedrage mig, at mit Levnets:Lob endnu ikke klarere har aabenbaret min Besværlighed til, med Guds Hjælp, at tage Korset op og følge Herren, kan jeg dog ikke Andet end sige med Apostelen: det skal være mig en Smoating at bedommes af eder, eller af nogen menneskelig Ret, saa jeg bedommmer mig end ikke selv; thi vel har jeg Intet paa min Samvittighed, men dermed er jeg ikke retsberdiggjort, da kun Herren er min Dommer, og seer, som Luther meget rigtig siger, lange indenrigtig, til Tanke og Beglæring, vel vidende, hvad Gjælden er. Meget uueligt derfor, at hvis jeg fulde mig ret moden til et christeligt Martyrium, om det saa end skulde beskaae i den sene Død at trodes ihjel af Gjæld, jeg da og saa maatte færdes anderledes, end jeg nu agter, men Ingen kan sette en Vægt til sin Vært, om han end bekymrede sig dertil, og det Enke er sikkert afsaabet efter det Aabet, saa at naar jeg, det værre sig af blot Svaghed eller tillige af lidt Dænsomhed, ej gjør Alt hvad jeg kunde have Ret til, det da ej beller vilde være gavnligt, og det vilde den for sikret i dette Stykke være christeligt, ej at domme for rafsl, men heller bie, til Herren kommer, som oploser Mors kets Døraaer, og aabenbarer Hjerternes Raad, saa hvor kan sage sit Lov af Gud!

Min Lobe:Dane, den værre nu sommestig betrædt og fortsat ej ikke, hører nemlig ikke til de ganske sædvanlige, saa det underer mig ikke, at Verden finder lidt Cometist i den, thi det forekommer tit mig selv, som om jeg havde forbildet mig ind i en Lid, hvor jeg set ikke var hjemme,

og fjornd det altid man forkaaes heel poetisk med Udgangen i levende Liv af sin Lid, som med Udgangen af sit eget gode Skind, saa ligger der dog, naar man er poetisk Historiker, noget ganzte Virkeligt til Grund for det dristige Udtale. Nutiden maa derfor tage mig det saa ilde op, som den vil, saa er det dog sandt, at jeg, for at udstaae den, innellem maa frethe at glemine den rent, over en Fortid, som hunger mig bedre, og en Fremtid, som jeg haaber skal blive det Modtatte af hvad de verdensklogeste Mand nu omstunder prophetere! Se, da piner jeg mig ikke med Nutidens Daarstab, naar den traenger ind paa mig, men leger med den, til enten den eller jeg bliver hjed af Legen, og hoer gaar sine Veje, og jeg kan godt begribe, at selv christne Folk, der altid træke sig Præsten paa Prædike:Stolen, og forveyle os let med Ham, hvis ringe Djænere og usuldome Nejdshaber vi kun ere, kan dervel fristes til at tanke allehaande; men saalænge jeg ikke fornægter, men beholder min gammeldags christelige Tro, og saalænge jeg ikke laster men priser den prestelige Kamp, jeg vel i Skrobelighed men dog ej hattet har deltaget i, saalænge skulde man helle uledede min Hjærd af en føregen Drift, der hverken er at rose eller lade, da den hænger saa noie sammen med hele min Tanke:Maade, Skæbne og Tanke:Gang, at den er uviskaaelig: har Grunde Rok for sig, men har dem dog meer til Forbavning end til Kilde.

At Krig, ligesaavel i aandelig som i kædelig Forstand, er en forsiglig Rørvendighed, saalænge Lys og Merke drages om den Verden, de ummelig kan enes om, at Christi Kirke mindst af Alt kan have Fred i Verden, og at det er naragtigt at føre Krig med Sypp som Halm: Straær, det larer den daglige saabesom den sekularistiske Erfaring; men at Sværd:Slag, selv for den dygtigste Rømpe, er en farlig Sag, at lange Krigs er en Lande:Plage, og at Christi

